

כו', דסנה איחא על מושיבו עקרה
 סבית. אמרס כנסה ישראל לפני סקב"ס
 'שמוני בניך כחולדה זו סדרה בעקרי
 בחים, פירש רש"י דקאי על סלדיקים
 של ישראל אומרים בניך על כלל ישראל
 ופסום דקאי על שורשינו, וכנה סשכינה
 כביכול בגלות שורה עם סלדיקים ומליכס
 ובחוכם, וזה ויתרון ארץ היא סשכינה
 בכל הוא, כן י"ל הוא סלדיק, וכנה
 סלדיקים לריכים להשגיח בשפע קדושה
 ושכינה שעליהם על סצודי כוכבים
 שישראלים צויינם, ועל מקום שפל
 שבשפלים שישראל שם להספלה עליהם
 שינללו מכל ארס ושיספך לב רשעים
 לרחם ולטוב לישראל בכל פנינה, וזה
 שמוני בניך כחולדה סדרה בעקרי בחים
 מקום שפל, וכנה סלדיק שלא ילמער
 אולי בזה גירס חלילה כקדושה ללאח
 למקום אחר או סגירס לו שים ובלביל
 קדושה, וזה י"ל אין חוששין שמא גררס
 חולדה, פי" מה שפיון ודר בעקרי בחים
 כנ"ל לטובת ישראל אפילו לפיון ולפספס
 בזה שאפשר לפיון כמו מה שספלה
 בקרוב וחסב בעניני שפלות לפיון ולדיק
 לפספס נמי אין צריך, דא"כ אחר להאר
 ומעיר לעיר פי" על מה שרחיק ממנו
 לסחיטב ולנדוק אין לדבר סוף (כ"א)
 יחירא לא ירצה לפעול טוביה ולא סהיה
 סוף לסדבר חלילה, פי"כ יסמוך שיפור
 לו סשי"ח ויגן עליו):

כל שעה שמוחר לאכול מאכיל כו',
 דסנה כתיב בעלמך חנחני כו',
 דסנה כססקב"ס מפלה אח סלדיקים
 ועונד אומו נגדולות ונדבקות הוא גזר
 וסקב"ס מקיים וסוא נותן פלות לו ית'
 כביכול, פי" שאומר שכן ראוי לסיות
 שיחי זה וסחיה פיב לזה וסעובדי
 כוכבים

לפסח

ססח"ס אין חוששין שמא גררס חולדה
 מביח לביח וממקום למקום

זכרון

לפסח

זאת

כוכבים ראו שיחמוטטו ויקיים ואחן
 אדם חתוך וכיוצא בזה, וכנס כשארם
 במעלה פליונס הגם שבא לו הנאה
 מזה שפיר דמי, כי ודאי הוא רק שמה
 בכבוד שמי וכיוצא בזה, כשכוא רק
 בדבקות הצורה צ"ה ובמעלה והתלככות
 כנ"ל גם אם בא לו הנאה מזה שרי
 משאיכ אח"כ שפסק ממנו אוחס המעלה
 וסדבקות גדול יזכר מלסיוח לו הנאה
 כי הוא הספארות ושלא חכיס נכנס
 מכבוד הסורס חלילס וחס, וזה י"ל
 במלחך, פ"י כשאני במדרגס של מלחך
 שאני נותן פליח לך הנחני, מותר לי
 מס שחנחני, לשון נחח רוח שיש לי
 ניח, ואחר כביד אחר אוחס במדרגס
 חקחני, פ"י לריך אני להסדבך כך
 ולהקשר כך וליזכר מכל חטא וכנאס,
 וזה י"ל כל שפס שמוחר האדם לאכול,
 פ"י שאינו קשור ומצומלס בדקנות כ"א
 מותר לאכול לפעול יחודיס שנקרא חכילס,
 וכמו גמי שכחוב ויחזו אח האלקיס
 ויאלכו וישחו, נקרא כדבקות וכנאס מזוי
 כשכניס חכילס ושחיס, וזה שמוחר
 לאכול מאכיל לבסמס ולחיס, פ"י ממשך
 שפס דרך כל הסולמות מס שרריך
 כמרומזיס באלו כג' בני חיי ומזיני
 ככסס הסורס כל כשפס גשמיות, ולכסמס
 הוא בני, כי כסמס גימפי בן, ועל שאי
 אפסר בלא גשמיות, וכמו שא"י במררס
 על אבי ואמי שזכוני יס"ש למי שירכס,
 ולחיס הוא חיי, ולפוסות הוא מזיני, י"ל
 על שררס מלוח חלויס ואפסריס
 להקייס אח יש לאדם פושר כמו לרקיח
 כרסס וגמילות חסדיס ומטטרות וככנסת
 אורחיס ולהחייק בניו לחלמוד חורס
 וכיוצא בזה, ומכל מליס נברא מלאך
 שנקרא פוף כמו מומף ביסף, ומותר

בסנאחו כנ"ל כפסוק במלחך הנחני,
 עבר זמנו אסור בסנאחו כנ"ל, ומיכרו
 לעבוד כוכביס, י"ל דיכול להסליך דינין
 וסשפלו פליוס כי הוא פניוס וסוא לוקח
 מסס נולויו :

דהוא באחד ומי ישיבנו ונשאו אוחס
 ויעש, כי סנס כלריק רואס
 חמיד לסיות כל חפלו רק לרזין אל יח,
 ולספלות כל הסאותו שלו לסיות לו רק
 לזון סבורא צ"ס, ואס יזדמן לו לעבור
 כי אדם חין לדיק בארץ כו', כיון שכוא
 דבוק בסי יח' יש לו גס כשזכס בסי
 שרריך לו לשוב, ואינו פושס בסאותו
 כגשמיות שלו כ"א מס שמיני שאיכס
 האוות סיכ"ר כ"א האוח כנסס, (יכמו
 ששמפחי כסס סמגוד סיחי, כי האוב
 נפסך לאכול כשר, וכן אי בר"מ אלשיך
 כמס פעמיס) וזה ונשאו אוחס ויעש
 מביא מכח אל כפועל, משאיכ אח בא
 לו האוב שאיכס נפסש כ"א מן סיכ"ר
 אינו פושס אינו גומר כהאוב חלילס,
 וזה ונשאו אוחס אז ויעש, (וזה וסוא
 באחד כלריק סוא ככל באחרות כדביקותו
 יח' שכוא יחיד, כל כהאוח שלו מפלס
 אוחס אל באחרות, ומי סוא כשזכס
 ישיבנו לסבורא צ"ס אח חפא, ונשאו
 אוחס אז ויעש כנ"י) :

במנוגה נגדו עביו עברו כו', י"ל דנס
 אנו אומריס מלאיס זיו ומשיקי'
 נוגס, וכנס פרשנו שאסטר לומר דכחרוז
 פוביס מאורות כו' קאי גס על כלדיקיס
 כי כולו ככון ואח"כ מסייס קרא לשמס,
 י"ל דפד פחס לא איורי כס, וכנס י"ל
 מלאיס זיו ומשיקיס נוגס, כי זיו סאור
 חורס סוא סמאור ככס, ומשיקיס ניגס,
 פ"י כסס מצררי' מסס ומשיקיס מסס
 ככסנות של שאר בני אדם, יש שמחזיקיס
 אוחס

זכרון

לפסח

זאת

אוחס הכנהגות למצות ולאור חורב הס
 מצביים האמת שאינם מלך הקדושה
 מסיקים מהם אוחס נוגה, כי אי' בריש
 מס' פסחים מאי אור רב הונא אמר
 נגבי כו'. ומסיק דגם רב הוא אמר
 לילי כ"א באחריו קורין לנגבי לילי ובאחריו
 דמר קורין ליממא נגה, פ"ב י"ל כי
 נוגה פירושו כן לקלח בני אדם מחזיקים
 אותה למצות ומפ"פ ואור ולהם שמצביים
 כאמת שהם מלך הילכ"ר ולא מלך הקדושה
 מסיקים מהם, וזה י"ל נמי מנוגס נגדו
 מאוחס הדרוקים המצביים שנוגס הוא
 נגדו, ס"י ומסיקים מהם אפי' דברים
 וככהגות ש"ל שהם מלך פוזוהס מפיינים
 כראוי שהוא נגדו ומסיקים מהם שבין
 מצרה, שופלים פי"ד זה שבין המסכים
 מצרו וכן מרומז בדין, וכן צדד וגחלי
 אש מצרו פי"ד זה:

ר' מאיר אופד שלש נשים לשוח כאחת
 וחכ"א שלש נשים פוסקות בצלוק
 אחת לשה ואחת פורכת כו' ר' עקיבא
 אומר לא כל הנשים ולא כל התנורים
 כו' זה הכלל חסד הלפוש צניק, י"ל דהנה
 האדם הרוצה לעבוד את השי"ח צריך
 ליזכר להיות לו היראה כראוי ושפלות
 עלמו (ואהבבא בא לו פי"ד זה וגם חכמה
 פי"ד הפנוה ואהבבא פי"ד היראה), וכן
 טהרה המחשבה (ומכפסרה בא קדושה
 כי לריך כל הניל שחכ"י לרצון כראוי),
 וכהה השלשה הני"ל הם מקבלים, כי לריך
 היראה לאהבבא כי היראה לבדס אי אפשר
 לעבוד, וכן מפנוה מוגפ עלמו מפבדוח
 כי מה הוא כ"א שצא לו שכל פי"ד זה
 שחוא רצון אל יח' שנעצרו דוקא אהמו
 השפלים, וכן כהסרה המחשבה ושמו
 נמי פהרה לריך קדושתו יח' כמו שחוב
 קדושים חכ"י וחיחס קדושים, ועוד זהו

הרצון אל יח'. כ"א מהנשים ומקבלים
 הני"ל מושפעים השפעים הני"ל, וכנה אי'
 בצלוקה של עובדי כוכבים אדם ממלא
 כרסו מהם, ו"ל קאי על היראה כני"ל
 בריש פירוש אוחס סדרה, כי לעובדי
 כוכבים אין להם כ"א ליראה מה'. גם
 זאת אין להם לגמרי כמו אנו, והנה
 החורה קרוי לחס כידוע, והשורש שצא
 מזה להחורה, ו"ל נקרא צלוק, וזה בצלוק
 של עובדי גלולים הוא יראה לבד ואינה
 מדרגה עליונה, אדם מעלה כרסו מהם
 בפסח, ו"ל בחמלחו עלינו אינו מחמיר
 כ"כ, ומוחר גם זה לבד, וזה בפסח פרושו
 בחמלה, וי"ל עוד לשון פוסח בדלוגה
 וקפילה שלא יחפכב באוחס מדרגה, וזה
 בפסח פי' פעמים, ובלבד שיאכל כזית
 מלכ באחרונה, הוא הקדושה כראוי שורש
 הירא' י"ל שנק' לחס אך לחס פוני כי
 משם נכנס לפיקר הקדושה, וזה י"ל רי'
 מאיר אומר שלש נשים לשוח כאחת.
 צריך לפיין להיות דוקא שלש נשים
 הני"ל, הם יראה וענוה וטהרה המחשבה
 חמיה, לשוח פי' עושה הלחם הוא
 הקיום החורה כאחת דוקא, וחכמים
 די להיות שלש נשים פוסקות בצלוק לא
 כאחת כ"א אחת לשה ואחת פורכת כו'
 ופי' כשרוצה לבא לו גאוב יזכור שפלות
 והפנוה וכן יראה וכן פהרה, ר' עקיבא
 אומר לא כל הנשים כי אם יש לו הנשים
 עליונות מרניח בהעדרם ואינו צריך להשיג
 כ"כ עליהם, וכן י"ל להסיף כי כל הגדול
 כו'. וכן לא כל התנורים הם הקדושות
 שנגמר הלחם שוח כני"ל, וזה הכלל חסד
 אש רואה שום ביאת הילכ"ר או מחשב'
 זרה חלפיש צניק לקרר הי"ר:

נגע בחרסו של חנור יקלוק את מקומו
 נטף מרובנו על החרס וחור אליו
 יפול

יכול את מקומו. הנה כחיצ ואכלו את
הבשר בלילה הזה עליו את ומלוח כיו אל
חאכלו ממנו נא כיו. דהנה נקרא פסח
כמו אדם ששב בחטא שלימה בכה גדול
ובמירורו וחוזק גדול. כי אין חוזק בחסידות
בחילוחו. כן אי ברקח ז"ל. והנה גם
זה מהי הוא ואוחס חסידות הוא בחצפרה
גדולה ואח"כ נוח מעט מי שהקציה פוזר
לו ואח"כ לריך להגבר עכ"פ בהדרגה
לילך מחיל אל חיל למדרגה עליונה. וכן
היה אצלנו ביציאת מצרים שהיה המיקר
יציאה מסומאם למצרים. כן שמעתי י"ל
מהרב הגאון הקדוש מניקלשבורג. והנה
החצפרה הראשונה לריכה לסיוח בלא
אום הדרגה ובלא אום המרובות האום
אחרת כלל. כ"א לריכה רק בכל מכל
כל להבורא ב"ה. וזה הוא פסח לשון
דלוג וקפ"א שלא בהדרגה. ולמי את הוא
לבער האש בלב שחיה הדבקה והשחובה
רק בחצפרה את החימום והחלכות
להבורא ב"ה בלי שום עוד תאום וכנאם
אחרת. וזה אל חאכלו נא. לשון בקשה
כ"א יחמיר על עצמו בכל האפשר. וכן
גמי ששום חזי ללי. וכן לא ובשל מבושל
במים לקרר החימום, או לרזוח זה שום
חסד ואהבה אחרת נוסף על הפסח כ"א
למי את ראשו כיו. ומלוח, הוא מלחמה
היך לשון מריב. ומרורי שיחמרמר על
חמאיו. וזה נגט בחרסו של חנור הוא
של חרם מרומז בהגוף שבו החצפרה את
נגט הפסח מעט בהגוף בטנין גשמיות
יקלוק כנ"ל. נטף מרובו אל החרם וחזר
אליו, פי כי מהחצפרה וחוזק החטובה
והדבקות של החלטה יש בו טעם טוב
ומחיקה ואהבה והפנוג, את נטף מזם
שמרומז ברוטבו על החרם הוא הנוף
שבה מזם לפורר גם שום האוח גשמיו.

וחזר אליו ונחמרב ונבלע בו זה יוחר
נבלע יכול את מקומו:
עוד כיצד לילין אוחו מביאין שפיד של
רמון וחחבו בחיך פיו עד בית
נקובתו ונוחן כרפיו ובני מפיו לחוכו
ר"ע או י"ל כמין ביטול הוא זה אלא
חולה אוחן חולה לו. י"ל גמי כמו למיל
על הצפרה שבוטר בלב אדם להחדבק
בו יח' בראשונה שלא כדרך הדרגה כלל
כמו שהיה ביציאת מצרים בחפזון. ואח"כ
היה הדרגה עד חג השבועות השגנו
לערך זה בהדרגה ויוחזר מבושש ועליון
יוחזר ובראשון היה עזר עליון שלא בהדרגה
שהיינו לריכים לכך. כמו שכתוב ולא
יכלו להחממה כי חלילה סיו משוקפין
שם. וזה לליח הפסח דוקא באש בלא
שום מים או משקה. לרמז על חיזק
חסידות בחמלוחו בהחלכות גדול ובקפ"א
בלא הדרגה. וזה פסח לשון דילוג ובלי
שום המרובות אהבה והנאה אחרת שמרומז
במים או שאר משקין, ולא שום גשמיות
שמרומז בחרסו של חנור, וזה י"ל כיצד
לילין את הפסח מביאין שפיד של רימון.
הוא פץ חיים להיות שירש וכולל את
השחובה והחצפרה בלתי לתי יח' לבדו.
וזה מרומז בשפוד של רימון, כמו שאי'
ריקנים בכם מלאים מלוח כרימון. וזה
שפוד של רימון וחחבו בפיו. הוא החלטה
עד בית נקובתו מקום הדבקות בלין סוף
ב"ה שמקבל משם שפע קדושה ממנו
יח'. וזה מרומז בנקובתו לשון נקבה
המקבל מדכורא, ונוחן כרפיו, הם לרכה
בניו שמרומז בכרפיו. כמו שאמרנו רז"ל
ברא כרעא דאבות, ובני מפיו. הם בני
אדם ששייכים אליו שיש להם להצטרפות
וכוא יש לו רחמנות עליהם. מרומז בבני
מפיו כמו מפיו מפיו אוחילה מפיו ככנור
יסמו

יבאו וכן המו מפי לה. וזה כוחן כרפיו
 ובני מפיו לחוכו בחוך אוחי הצפרה
 יכול להלביש גם לרכה בניו, ואשר הוא
 מרחם עליהם להמשיך להם להשימם
 לרכה, ר' עקיבא אומר כמין ביטול הוא
 זה, פי' שלא יש לו בו אהבה אחרת
 ומחשבות אחרות, וכתורה אמר כי לא
 ללי' אש הוא לרמו החימום הגדול בלי
 שום פנין אחר ולא אהבה אחרת ולא
 שום חומרות אלא חולה אוחן חוצה לו,
 לשון ספק כמו חולין לא אוכלין בו. וזה
 חולה אוחן חוצה לו לא יבקש דוקא כי לא
 כרצון אל, וגם זה חוצה לו ולא ילביש
 בו כלל שום פנין:

דהרולך

לשמיט את סמחו ולמול את
 בנו כו'. י"ל דהנה כתיב לא
 תשחט על חמץ דם זבחי ולא ילין חלב
 חגי עד בקר כו' דהנה הרוצה לשוב
 בחשובה שלימה שבא אליו החפוררות
 גדול כנ"ל אין חזקה כמו חסידות בחחילתו
 הנה הוא צופר מאד זה בא מן השמים.
 ואח"כ גם אם יניח מעט אינו מזיק אם
 היה בראשונה כראוי כנ"ל, וזה נקרא
 לרמו על זה פסח שהוא בלא הדרגה
 כלל פי"ד גודל הצפרה לפי יחי, וזה
 פסח לשון פסוח ודילוג שלא בהדרגה
 כלל, וכן היה ביציאת מצרים וכנ"ל, זה
 י"ל לא תשחט על חמץ, פי' כי הצפרה
 היתה לריך לכוונה בלי שום חמירות סיג
 כיצ"ה, וזה חמץ וזה דם זבחי, שהוא
 הזבח של הוצר במסירה נפש ודם הוא
 נפש, ופעם אחר כתיב זבח חג הפסח
 כו'. כי לריך בשעה הכנסה בקדושה כנ"ל
 לכוונה בלא סיג, אך לא ירצה להחייב
 הרכה לבשר כל שפלות שלא יניח פי"ד
 הפסח מרחימנו לפי יחי, וקרוב לזה
 איחא בספר הנכה יש נוחלין קודם כל

ברכה וכיוצא בזה יגוח מעט ויחייב קודם
 שרוצה לפשות סברכה וכיוצא בזה, שחסי
 פי"ד זה נחת רוח לפניו יחי, וחיבב בלא
 פיכוב עוד יברך ויעשה כמאוס שלא חסי
 זמן ליצ"ה להכניס לו בלבול יפוש למי
 שירצה, ומפני זה כאן אמר ולא ילין חלב
 חגי עד בקר, פי' לא ימחין להלין עד
 בוקר להיות יום גמור שירצה דוקא עד
 שיביא ברור כשמש דוקא קודם וכנ"ל
 שלא יגוח מרחימה, וזה י"ל הסולך לשחוט
 את פסחו, פי' הצפרה שלו הוא קרבות
 הגדול לפי יחי' שלא כדרך הטבע הנקרא
 פסח כו', וכציבה הוא על שצריכה להיות
 כשפטי כל גשמייה, כמו שחיסת קרבן
 ראוי לגבש כראוי, וזה הסולך לשחוט
 את פסחו ולמול את בנו, פי' מי שחזר
 בחשובה על מעשיו המצויים שמשג שבו
 בערלה ושפלות ופנייה, ורוצה לשוב על
 זה ולחקנם, וא"י חולדותיהם של לדיקים
 הם מעשיהם המצויים, וזה למול את בנו
 ולאכול סעודה אירוסין בביח חמיו שרוצה
 לבא למפלס עליונה יותר להיות לו יראה
 יותר עליונה, ונקראת אשה וכנועם של
 זה נקי סעודה אירוסין, וכן י"ל על
 נשמה חדשה וכל אחד, וגזר שיש לו
 חמץ בחוך ביחו כו'. אם לא יבלבל עצמו
 פי"ד זה שישוב לבשר לגמרי יחזור ויבשר
 ויחזור למצוה, ואם לאו יבטל בלבו כי
 הפיקר הוא פויבת חטא:

יצרך מקום שנהגו לפשות מלאכה במרבי
 פסחים פושין מקום שנהגו שלא
 לפשות אין פושין ובכל מקום היה בפלין
 ר' כו' אומר למולם יעשה אדם עצמו
 כתיח, י"ל דהנה אמה יש לו רגלים
 ושקר אין לו רגלים, וסימן הנחש נקלץ
 רגליו, וככה ודאי מאוס גדולס החחמנות
 של החגברות קדושה והכנסת ספי'א
 לדיקיש

זכרון

לפסח

זאת

לדיקים שחננס סבורא ז"ה יודעים כאמת
שכל הוא מבי יח' כי אם שהוא יח'
רוצה שימירר מלמטה בצובדא ולפעמים
בדיבור ולפעמים אפי' רק במחשבה לבד,
ובדרך זה פרשנו על ויבן משה מזבח
לפי ויקרא שמו סי' נסי' כי הכה משה
בבין שפעל דבר גדול במלחמה עמלק,
וכן יושע במה שסי' על ידו המלחמה
היה סבור כן, ובאמת רק שסי' יח' פזרם
וכמו שאיחא בר"מ אלשיך על הסב
מאחריהם ובאח להם מול זכאים, שקודם
היה דוד סבור שהוא כהם כ"א שסי' יח'
כפיל שריהם למטה, ובאמת לא כן הוא
שקב"ה עשה הכל גם למטה, פי' סודי
הקב"ה למשה נחוצ זה זכרון בספר
ושים בלזני יושע כי מהם אמתה כו'.
שישכילו כי הקב"ה שאל אותו מאד מאד
שיכירו שקב"ה לבד פעל הכל, פי' לזה
לשים גם בלזני יושע, שגם פעל המלחמה
שירע האמת ככ"ל, וזה ויבן משה מזבח
הוא הכנסת וזבח שום גזכות מזה, כי
ממה שאינו כן יכול לבא גאוס דו"ק,
זה ויקרא שמו סי' נסי' הוא לבד הוא
נסי' הכה שגדמחי, ויאמר כי יד על כה
כו' פי' ש"כ הרהר שהוא יח' שונא אותו
מאד, פי' הוא לבד כפי ככ"ל, והנה מי
שמשגי כן אינו מצטל כרבה על פעולות
הי"ל לכניע הספ"א, כי אם תחפול
ופושע פעולות לעורר מיון נוקבין, ואין
מעצור לסי' לכושי' ברב או במסע פעולות
כו'. והנה דרך שאדם רוצה לייך מוליכין
אוחו, מי שמחכג דוקא בפעולות כרבה
ולכרבות ולכפציר בהפלה מוליכין אוחו
כן, וזהו י"ל מקום שכתבו למשוח מלאכה
דוקא במרבי פסחים, פי' למרע ולבלבל
הפסחים הם כספ"א שאין להם רגלים
כמו הפזרים והפסחים עושין, מקום שכתבו

עשה יוחר :
את חג המלות השמור שבמה ימים
האכל מצות כאשר ליוויך למועד
חדש האביב כי זו יצאת ממצרים ולא
יראו פני ריקם, י"ל כלשון השמור היה
לכתוב את חג המלות שמור והשמור משמע
כאלו ממילא השמור, וכן כאשר ליוויך
מיוחר, וגם כלשון למועד חדש האביב
הוא לוי' למיכתב במועד, וגם לא יראו
פני ריקם אינו פנין לזה, אך כנה אי'
בשם האר"י ז"ל אם אדם נזכר כראוי
בסעה הוא מובטח שלא יחטא כל השנה
בזה י"ל את חג המלות השמור את
החורה, ומפרש הא"ך זה וקאמר שבמה
ימים האכל מצות פי"ד זה מקיים כאשר
ליוויך כל החורה ועד אח"כ זמן הוא
חופלה, על זה קאמר למועד חדש האביב
פי' עד הפסח כבא עלינו לטובה, ומפרש
הפסח כי זו יצאת ממצרים פי' בהג
המלות, וכיון שכושיל ללאת ממצרים
ממי' שפרי טומאה למי' שפרי זינה,
פי' גם בכל שנה הוא חופלה שלא לחטא
אך אפ"כ צריך לראות לקיים כל המלות
מעשיות כי לא די שלא יחטא, וזה אומר
לא יראו פני ריקם כ"א גם להחקק :
מצות יאכל את שבמה הימים, אינו
מובן כלל הוי לוי' למיכתב מצות
יאכל שבמה הימים או שבמה ימים ואת
אינו

זכרון

לפסח

זאת

אינו מובן כלל, וי"ל דהנה אי' אסור להסגרות ברשעים שנאמר אל תחזיר ברשעים, ואם לחשך אדם לומר אל תחזיר ברשעים, אמור לו אל תחזיר ברשעים לטוב כמרשים כו'. הלשון ואם לחשך אדם לומר יאמר בקיצור ואם יאמר לך אדם אך זה שמחירא מהם מפני פצירו' שצירו כמו שפי' מי שלבו נוקפו זה מחירא לקרו' אותם ברשעים, פ"כ הוא אומר זה בלחש וזה ואם לחשך אדם לומר כו'. נמצא מי שהוא כראוי מותר לו להסגרות ברשעים, והנה הסיוד להיות פוג הוא המדות טובות, כדאיחא בספר שפרי קדושה, והנה המדות הנם ששורשם הם ארבעה אפס"כ הם שבע מדות, אי' להיות אכבחו רק לו יח' ולפשו' רצונו, ושלא לישנא כ"א שינאי השם, ושלא להפאר כ"א לפאר ליוצרו, ושלא לנצח כ"א לרצונו יח', וכן כל המדות כאשר נארו אותם כמה וכמה פעמים, והנה הסגנון נקרא אכילה, כמו ויחזו את אלקים ויאכלו וישחו כפי הרגבים, וכן בלחש אשר הוא אוכל, וכן נמצאו דברך ואוכלם, וזה י"ל מצות יאכל פי' לשון ריב ומצא להסגרו' ברשעים זה יכול לפסוח ולהסגנו, וזה הוא את, פי' פס שבעה סימנים הם המדות שהם חופלת להסורה הנקרא אור יום :

יוסף על מעשר עמאים ומעמא כסורים וזה י"ל דהקדושה נקרא ארבעה עשר כידוע מזוכר, וזה אור לארבעה [עשר] בודקין את, פי' פס כחמץ, כמו שבדקין כחמץ כן נמי בודקים כאור לארבעה עשר, ומפרש מאי אור ר"ס ור"י כו'. ומסיק בזהרי' דרב סוגא כו'. פי' קאי על פצירות כ"ל, כי יש מקומות קורין אותן נגבי מחזיקין לזכות, ויש מקומות מחזיקין אותן ללילות כ"ל ודו"ק, וזה פרשנו מנוגה נגדו פי' מי שנוגה נגדו מחזיק אותם להסגרות ומצער ממנו, ונוגה הוא פצירות כ"ל לשון נגבי שיש מקומות שמחזיקין לזכות, פי"ד זה עביו פי' הפציות שלו פצרו ממנו וגם צד וגחלו את, פי' דיגינן נמי בדילין סימנו ודו"ק כי קלרתי :

זרע קודש לפסח על הגדה

קדש ורהז כר כנה ענין יאמ"ל כ"י כדוגמת צריחה העולם כי נכחן נתגלה חלית כוונת הצריחה נשכיל ישראל שעל ידם יתגלה כבוד מלכותו י"ת וזה שאמרו ז"ל שנמשך הקב"ה בנשמתו של

של לדיקים פוי שעלה לפניו י"ת התענוג והשעשועים שיקבל י"ת מעט קרובו ונשציל תענוג זה וי"ר שיכי מעבודת הדיקים צרע העולם ולכן כמו שהיה צב"ע קטרוג על הצריאה כמו שאמרו רז"ל שכללו אומרים אל יצרא כו' וגבר חסדו י"ת ונלח את המלאכי שאמרו אל יצרא וצראו נשציל התענוג כנ"ל עפ"י מנינו שאחז"ל שהיה מלאכים שקטרגו על ימ"ל ואמרו הללו עע"ז והללו כו' וגבר חסדו י"ת ועשה לנו ניסים כי אז שהיה החגלות כוונת הצריאה כנ"ל הי כבר לדיקי מוכנים לעובדו י"ת כמ"ש בהוליאך את העם ממלרים תעבדון את האלקים על הכר הזכ ובמדרש אמרו ז"ל ע"פ הניניס נראו צארן שקאי על הדיקים כי אז כבר נראו הדיקי שהיה צרנון הקדוש שנשצילם נצרא העולם וכל ענין צריאת העולם וימ"ל היה הכל במחשבה הקדומה כשעלה צרנונו הפשוט לצרוי ונשתלשל זה הרנון העליון דרך השתלשלות ומדריגות עד שינל הכל מהעלם אל הגילוי ולכך רמז לנו בעל מסדר ההגדה רמזים על זאת המחשבה כשעלה צרנונו הפשוט לצרוא העולם ואיך היה הצריאה שגבר חסדו על המניעות ומקטריגים וצרא בחסדו להטיב לנצראיו שיכירו כבוד גדולתו ויפרסמו כבוד מלכותו והם ישראל שעלה במחשבה ומרמז בסיומן זה ג"כ סדר הצריאה שהיה אח"כ כשינל מהעלם אל הגילוי וז"ש קדש כי יש מדה שנקראה קודש ומדה נקראה קדוש. כי קדוש מורה החגלות שהגשון על מי שנגלה וידוע לו זה הוא קדוש כמ"ש בחלישע הנציח איש קדוש עובר עלינו נמלא שקאי על איש זה הידוע שהוא קדוש וכן צמדות העליונות מורה מדה שנקראה קדוש על החגלות אבל חוצה הידע לא האו מל הידוע רה הוא

שם דבר של הקדושה ולכן התחיל בעל מסדר ההגדה בחיצת קדש רומז על עלם הקדושה ומקור הצריאה שמשם התחילה הצריאה להשתלשל והוא חכמה עליונה שנקראה ראשית כמו שאמר ראשית חכמה וכמו שאמר כולם בחכמה עשית והנה מתחילת הצריאה היה העולם מים במים ואמר ית"ש יהי רקיע צתוך המים ויהי מדביל צין מים למים והי מים עליונים ומים תחתונים וצראשית צרא חלקים את השמים ואת הארץ אבל לא היה עדין החגלות בשלימות כמו שאמר אח"כ יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד וצרא' היצבה לשון וצראה משמע שכבר היתה נצראת אבל לא היתה נראית וצאה שהי החגלו הארץ אמר ית"ש חולל הארץ דשא כו' והי אחז"ל שמים תחתונים הי צוכים חן צעין למחוי קדם מלכה ורפש צהון ית"ש וע"ז רמז לנו כאן אלו הסימנים אחר קדש הסידור ורחן מורה ענין מים עליונים ומים תחתונים כשאמר ית"ש יהי רקיע כנ"ל כי כשרחלים יש מים עליונים בכלי העליון ואח"כ מים תחתונים בכלי שרחתים לחוכו ואח"כ כרפס לרמוז למ"ש הכתוב חולל הארץ דשא כו' ואח"כ יחן לרמוז למה שרנה ית"ש ועש' גבול ורפש במים התחתונים וצ"ה צינס למי העליוני וכ"ז עשה ית"ש נשציל התענוג שיקבל ית"ש מעט קרובו כנ"ל וזה התענוג צילמ"ל שהיו מוכנים לקבל הצור' כנ"ל וע"ז רימז מגיד בספר צילמ"ל צפסוקי הצור' וצקיום המנות :

עוד יש צאפשר צמה שהתחיל בסדר קדש בעל מסדר ההגדה רמז לנו צאחי מדה ממדות ענינות הי הנס צילמ"ל שוכל לעורר גם עתה צפסח זאת המדריג' בהמשך הארה משם והנה מדה רמז וצראת הידע צריאה וצראת